

In het kader van de bezuinigingen

In de zomer van 2015 wilde ik er graag even tussenuit. Ik had al veel gehoord over de all inclusive psychiatrische opnameafdeling. In 2014 was het me niet gelukt om door mijn huisarts doorverwezen te worden. Ik voldeed niet aan de voorwaarden, oftewel: ik kwam niet verward over en voelde me 'alleen maar verschrikkelijk ellendig'. Daarbij ging het economisch gezien slecht met het 'resort'. Je mocht er eigenlijk alleen nog maar heen als je dat niet wilde. Dus viel mijn droom in duigen, want ik kon niet worden opgenomen "in het kader van de bezuinigingen". In 2015 ging het feest ook bijna niet door. Na een aantal uren wachten en een pleidooi met hier en daar wat dreigen ging het dan echt gebeuren. Ik werd opgenomen! Eigenlijk dacht de psychiater van wie ik de doorverwijzing kreeg dat het 'resort' vol zou zitten. Ik bleek namelijk niet de enige te zijn die zich weleens wat minder voelt. Maar speciaal voor mij was de helft van de afdeling naar huis gestuurd, tenminste: de helft van de afdeling was onbezet.

Met veel spanning ging ik het grote avontuur tegemoet. Ik had in documentaires weleens gezien hoe een psychiatrische opnameafdeling eruit zag, maar dan kijk je vanaf een afstand. Het was me gewoon gelukt om binnen te komen! Na een gesprek met een psychiater, coassistent en een psychiatrisch verpleegkundige werd ik naar mijn verblijf gebracht. Mijn geluk kon niet op, ik had een eigen douche! Ik zou er weer helemaal tot rust komen in de vier dagen dat ik mocht blijven.. Althans, dat dacht ik. Ik had nog geen stap gezet in mijn verblijf of de psychiatrisch verpleegkundige stond al klaar om mijn tas leeg te halen. Mijn medicatie, paracetamols en scherpe voorwerpen werden in beslag genomen. Toen gebeurde er iets verschrikkelijks: ik moest mijn neusspray inleveren. Mijn neusspray! We waren al ruim vier jaar onafscheidelijk. Het was mijn enige manier om adem te kunnen halen..

De psychiatrisch verpleegkundige ging weg en ik had twee minuten de tijd om van de schrik te bekomen. Ik kreeg gelijk al geen lucht meer. Plotseling werd er op de deur geklopt, het was de verpleegkundige. Ik stond niet in hun systeem. Bijzonder, aangezien ik er al twee jaar in behandeling was. Na deze belangrijke mededeling stormde de verpleegkundige weer weg, om na één minuut weer binnen te stormen met de mededeling dat ik toch was gevonden! Ze hadden mijn achternaam verkeerd gespeld, waardoor ik niet in hun systeem voorkwam. Omdat mijn zorgverzekeraar heel begaan met mij was, moest ik voor hen een aantal gegevens invullen. De verpleegkundige ging er weer vandoor en ik ging het 'resort' verkennen. Hoewel ik nooit alleen kan zijn, wilde ik toch wel graag met rust gelaten worden. Het kan iets te maken hebben met het feit dat ik als werknemer werd aangezien en ik me nogal snel kan ergeren aan andere mensen. Na een half uur kreeg ik eindelijk de paracetamols waar ik om gevraagd had en gingen we dineren. Nu ben ik nogal kieskeurig met eten en ben ik niet zo'n fan van goulash. Nog een domper dus.

Uiteindelijk heb ik het zo'n drie uur uitgehouden in het 'resort', tot ik bij de verpleegkundige ging smeken of ik alsjeblieft naar huis mocht. Het wachten duurde dit keer gelukkig maar twintig minuten. De psychiater die oordeelde of ik weg mocht, had ik binnen drie minuten liegen overtuigd dat ik me weer goed voelde. Dat is één van de voordelen van stemmingswisselingen die bij mijn diagnose horen. Zo heb ik ondanks de bezuinigingen een spannend avontuur kunnen beleven op de psychiatrische opnameafdeling en ik heb er niets voor hoeven te betalen!

Andrea